

[Gert Petersen]

der fornægter den hidtidige fordeling, om at opprioritere de fælles goder frem for egoismens drøm om at være sin egen lykkes smed. Det sidste mål, dette at opprioritere de fælles goder, er ikke alene til gavn for de mange, men såmænd også for samfundet som helhed, og som Budgetdepartementet skriver:

»En omlægning fra privat til offentligt forbrug har en selvstændig gunstig indvirkning på betalingsbalancen.«

Den kloge bemærkning finder vi i en ellers mærkværdig redegørelse fra departementet om SFs økonomiske politik. Man erkender godt nok, at arbejdsløsheden ud fra de forudsætninger, SF har stillet op, næsten kan halveres på fire år og afskaffes på otte år og underskuddet på betalingsbalancen bringes ud af verden lige så hurtigt, men så tager man en forfærdelig masse forbehold, som vi har hørt om allerede i dag, og som jeg skal komme tilbage til.

Men hvad er det da for et alternativ, som vi stiller op? Det er ikke en rundhåndet uddelingspolitik. Det er en omfordelingspolitik bl.a. med forkortelse af arbejdstiden som noget meget centralt. Det er en politik for demokratisering med økonomisk demokrati og arbejdspladsdemokrati, en styringspolitik af investeringerne, hvorved markedskræfterne tæmmes, og det hele med det sigte over en periode at bringe orden i økonomien og sikre en ægte medindflydelse og en retfærdig social fordeling af byrder og goder.

Så er det, at Budgetdepartementet jamrer: jamen SFs forudsætninger kan ikke holde, lønningerne vil eksplodere, stigningen i det offentlige forbrug vil eksplodere osv. Og det hører man altså fra det samme departement, der, som jeg tidligere har været inde på, formodentlig har sat verdensrekord i fejlagtige forudsigelser om betalingsbalancen.

Det kan heller ikke undre, at departementet ikke engang er i stand til at læse indenad, men at det tillægger SF synspunkter, man skal lede forgæves efter i vores økonomiske program, og at det erklærer sig ude af stand til at vurdere noget så vigtigt som de positive følger af SFs forslag vedrørende miljø- og ressourcepolitikken, vedrørende økonomisk demokrati og arbejdspladsdemokrati, vedrørende princippet om, at kapitalen skal forpligtes til at investere – det sidste en afgørende del af styringen af kapitalmarkedet.

Heroverfor var det forfriskende at høre reaktionen fra direktøren for Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Åge Munk. Denne kendte socialdemokrat sagde, at rådet har foretaget en samlet vurdering, der viser, at SFs økonomiske politik hænger rimeligt sammen og stort set opfylder de økonomiske forudsætninger.

Om Budgetdepartementet havde han dette at sige: »Mit gæt er, at de har opereret med de værst tænkelige muligheder, og det er mistænkeligt for en undersøgelse, der burde være uvildig.« En meget alvorlig anklage at rette mod disse embedsmænd. Han kalder departementets indsats for et stykke politisk arbejde og ikke ærlig snak. Vi deler direktør Åge Munks opfattelse, men nuvel, ministeren skulle jo underskrive dette skrift fra departementet, og man kan vel ikke forvente, at han kan forestille sig, at der kan føres en politik, som er et virkeligt alternativ til den nuværende, som bygger på solidaritet i stedet for på ulighed og utryghed, og som kan føre til reelle resultater i stedet for til den fallit, som vi nu så længe har levet med.

Vi erkender fra SFs side, at der er mange gode grunde til at rette økonomien op. Det er bl.a. regeringens ansvar, at økonomien har det så slet, som den har det, og principielt er vi skam ikke imod, at der foretages indgreb for at rette økonomien op, men vi anser det for helt afgørende vigtigt, at indgrebet har det rette fordelingspolitiske indhold.

Vi vil naturligvis stemme for den af Socialdemokratiet foreslåede dagsorden, men vi synes, at der også bør siges noget om fordelingspolitikken, og jeg skal derfor på SFs vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget pålægger regeringen at udforme sit kommende økonomiske indgreb (»kartoffelkuren«) sådan, at det kun bliver betalt af den økonomisk bedst stillede fjerdedel af befolkningen.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 2).

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.